

Salvador Ferrandis i Luna

(Viver 1891 - Madrid 25 de gener de 1954)

Estudiant de Dret en l'Universitat de València, es vincula des de molt jove al món del primer valencianisme; ho fa en 1908, quan els joves més radicals del Centre Regionalista Valencià decidixen fundar una organització juvenil: Joventut Valencianista.

En 1910 entrà a formar part, com a vocal, de la Junta Directiva de l'entitat, junt a Miquel Duran i Daniel Martínez i Ferrando, personatges ja lligats en aquell temps al catalanisme. Dissolta aquell mateix any, es refundada passats quatre anys en un programa més moderat i en la voluntat d'unio de tots els valencianistes, baix la presidència de Francesc Aguirre. Salvador Ferrandis torna a ser triat vocal, en esta també es pot trobar al futur regidor de l'Ajuntament de València, Francesc Soto.

En 1915 col·labora en el semanari *Patria Nova*, que entre març i agost d'eixe any promou l'unio dels valencianistes més alla de les divisions polítiques. Passats dos anys, en maig de 1917, forma part de l'expedició de valencianistes que viagen a Barcelona per a tornar la visita que els membres de la Lliga havien fet anteriorment a València i que estava formada en la seua gran majoria per membres de Lo Rat Penat i de la Joventut Valencianista.

En 1918 la Joventut Valencianista i l'Unio Valencianista publiquen en *La Correspondencia de Valencia*, diari a on Salvador Ferrandis es un dels principals col·laboradors, la Declaració Valencianista, a on se recolliren en huit bases, les reivindicacions mínimes del valencianisme. Ell serà l'encarregat de redactar la sexta base, referida al patriotisme.

En setembre de 1923, en el pronunciament militar de Primo de Rivera, *La Correspondencia de Valencia* es pronuncia clarament al seu favor, cosa que provocà un trencament entre el sector més dretà, encapçalat pel mateix Salvador Ferrandis i per Eduard Martínez-Sabater, i un sector clarament d'esquerres, encapçalat per Adolf Pizcueta i Vicent Tomàs i Martí, que decidixen refundar el semanari *Patria Nova*.

En este fet es consuma la seua dretisació i el seu gir cap a l'espanyolisme polític. Al poc de temps, aprova les oposicions com a advocat de l'estat i es trasllada a Madrid, a on entrarà en el món de les finances i es casarà en la Marquesa de Valverde. Passats dos anys de la seua anada a Madrid, en 1925, es nomenat governador del Banc de Crèdit Local, gràcies a la seua amistat en José Calvo Sotelo.

Quan esclata la Guerra Civil espanyola dona suport als militars sublevats, i al poc de temps publica *Valencia roja*, a on defen un regionalisme espanyolitzant i critica tot l'espai valencianista d'abans de la guerra.

Acabada la guerra, i ja com a membre del Moviment Nacional, es nomenat delegat de Patrimoni Artístic de l'Estat en el territori valencià, des d'a on impulsa les repristinacions del convent dels dominics i de la Catedral de València. A pesar del seu distanciament radical del nacionalisme polític, mai deixà de banda un cert lligam en València. Així, quan Manuel Sanchis Guarnier organisa en 1949 els cursos de valencià en Lo Rat Penat, es ell qui paga la seua organització en la Casa de València de Madrid, de la qual era un membre actiu.

Ja en 1951 es membre de la Comissió Patrocinadora del Diccionari Català-Valencià-Balear. És, a banda, un dels seus primers subscriptors, junt a Chimo Reig i Ignaci Villalonga, els tres residents en Madrid. En morir era vicepresident de la companyia d'electricitat Fecsa.